

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16CoCsp/2/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6717209962
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Štefan Baláž
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6717209962.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Štefana Baláža a členov senátu JUDr. Ivica Hanuskovej a JUDr. Alexandra Mojša v spore žalobcu J. S., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom XXX XX B. E., B. XX, t. č. XXX XX D., G. XXX/X, štátny občan SR, zastúpený občianskym združením Y. úžeru - občianske združenie na právnu ochranu občana a finančného spotrebiteľa, so sídlom 018 41 Dubnica nad Váhom, Pod Hájom 1367/169-44, IČO: 512255022, proti žalovanému J. Z., a. s., so sídlom XXX XX I., S. M. 7, U.: XXXXXXXX, zastúpeného STRELÁK & Partners, s. r. o., so sídlom 821 08 Bratislava, Záhradnícka 46, IČO: 52451747, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.193,70 € a primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 1.000,- €, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 11Csp/131/2017-284 zo dňa 14. 10. 2020, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok okresného súdu vo výroku, v ktorom okresný súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a vo výroku o náhrade trov konania **p o t v r d z u j e**.
- II. Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 166,32 € v súdom určenej lehote, **z o s t á v a** nedotknutý.
- III. Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 166,32 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 85 %. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému vydať mu bezdôvodné obohatenie vo výške 1.193,70 € a primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.000,- € na základe týchto skutočností:

2. Žalobca dňa 30. 09. 2014 uzavrel so žalovaným prostredníctvom spoločnosti Kešovka zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. D na sumu 500,- € (ďalej len „úverová zmluva č. 1“). Žalobca mal v hotovosti vyplatené na ruku len 408,50 €, žalovanému vrátil 855,34 €, čiže úver preplatil o 446,84 €.

3. Dňa 24. 07. 2015 žalobca uzatvoril prostredníctvom spoločnosti D. Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. K XXXXXXXXXX na sumu 500,- € (ďalej len „úverová zmluva č. 2“), pričom zmluva obsahovala totožné znenie ako predchádzajúca, len s rozdielom uvedenej priemernej RPMN. Žalobca mal vyplatené v hotovosti len 408,- € a žalovanému vrátil sumu 828,54 €, čiže úver preplatil o 420,54 €.

4. Dňa 30. 06. 2016 žalobca opakovane prostredníctvom spoločnosti D. uzatvoril zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX na sumu 400,- € (ďalej len „úverová zmluva č. 3“), pričom aj táto obsahovala totožné znenie ako predchádzajúce len s tam špecifikovanými rozdielmi. Neoddeliteľnou

súčasťou tejto úverovej zmluvy č. 3 bola ďalšia zmluva o spotrebiteľskom úvere č. V XXXXXXXXXXXX (ďalej len „úverová zmluva č. 4“), na základe ktorej žalobcovi bolo vyplatené 400,- €, žalovanému vrátil sumu 726,32 €, čiže úver preplatil o 326,32 €.

5. Žalobca tvrdil, že vyššie uvedené úverové zmluvy č. 1 až 4 obsahujú neprijateľné zmluvné podmienky, išlo o formulárové zmluvy, ktorých obsah nemohol ovplyvniť, obsah zmlúv bol v jeho neprospech ako spotrebiteľa a bol v rozpore so zákonom. Existuje v nich značná nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaný mu úmyselne zatajil neprijateľné zmluvné podmienky a zmluvy s ním uzavrel na základe nekalých praktík. V zmluvách boli včlenené neprijateľné zmluvné podmienky, o ktorých už súdy v mnohých rozhodnutiach rozhodli, že sú neprijateľné. Zmluvy o úvere neobsahovali výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, príp. poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami. V zmluvách sa uvádzal len rozpis splátky percentuálne, pričom takéto uvedenie rozpisu splátky na istinu, úroky a poplatky nie je naplnením požiadavky predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. s tým, že malo byť uvedené, aká suma v eurách zo splátky predstavuje splácanie istiny, aká splácanie úroku a aká splácanie servisného poplatku. Ďalej žalobca namietal, že v zmluve chýba aj obsahová náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z., a to termín konečnej splatnosti úveru, keďže lehota splatnosti je určená iba spôsobom „380. deň po uzatvorení zmluvy“, čo nemožno považovať za súladné s vyššie citovaným zákonným ustanovením. Tiež argument, že sa konečný dátum splatnosti dá vyvodiť z počtu splátok, nie je podľa žalobcu opodstatnený. Konečná splatnosť musí byť určená termínom, konkrétnym dátumom, a nie udalosťou závislou na vôli zmluvnej strany. Rovnako určením doporučeného termínu úhrady na 30. deň bol vystavený omylu, keď on prvé splátky uhradil ihneď po poskytnutí finančných prostriedkov. Ďalej žalobca namietal nedodržanie ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. ohľadne povinnosti uvádzania ročnej percentuálnej miery nákladov a celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. V tomto prípade síce je uvedená priemerná RPMN, avšak nie je uvedená skutočná RPMN, ktorá priemernú výrazne prekračuje. Súčasťou úverových zmlúv má byť aj zmluva o poskytnutí finančných služieb uzavretá v zmysle § 51 OZ so spoločnosťou L. SK, s. r. o. a taktiež aj dohoda o zrážkach zo mzdy/iných príjmov. Podľa jeho názoru samotné uzavretie zmluvy o poskytovaní finančných služieb bez zmluvy o spotrebiteľskom úvere nie je možné. Za túto službu sa zaviazal zaplatiť poskytovateľovi odmenu prevyšujúcu odplatu uvedenú v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a to aj s pripočítaním úveru. Dohoda o zrážkach zo mzdy/iných príjmov bola tiež povinnou a neoddeliteľnou prílohou k zmluvám o spotrebiteľskom úvere. Vo vzťahu k úverovej zmluve č. 3 nebol informovaný o tom, že podpisom tejto zmluvy vstupuje do ďalšieho úverového zmluvného vzťahu s tým, že pokiaľ chcel získať žiadaný úver, musel podpísať predloženú predtlač listiny, ktorá obsahovala aj náležitosti iného právneho úkonu. Viazaný spotrebiteľský úver vo výške 160,- € považoval za neplatný. Žalobca si uplatnil aj právo na primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.000,- € s tým, že jediným predpokladom pre uplatnenie tohto práva je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi a zákon nevyžaduje, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma.

6. Pôvodne o veci okresný súd rozhodol rozsudkom č. k. 11Csp/131/2017-187 zo dňa 26. 10. 2018, ktorým žalobu v celom rozsahu zamietol, a to vo vzťahu k úverovej zmluve č. 1 a 2 z dôvodu premlčania. Uviedol, že vo vzťahu k úverovej zmluve č. 1 bola posledná splátka robená 16. 06. 2015, a preto dňa 17. 06. 2015 začala plynúť subjektívna premlčania doba na uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia a žaloba bola podaná až 17. 07. 2017. Nárok žalobcu na zaplatenie sumy 191,84 € teda je premlčaný.

7. Okresný súd mal z predložených listinných dôkazov ako i z vyjadrenia splnomocnenej zástupkyne žalobcu zistené, že zo žalovanej sumy bola suma 510,- € (2 x 255,- €) na účet spoločnosti FINWAY SK, s. r. o. titulom zmluvy o poskytnutí finančných služieb. Na základe tejto skutočnosti okresný súd dospel k záveru, že žalovaný v tejto časti nároku žalobcu nie je pasívne legitimovaným a žalobu aj ohľadom tejto časti nároku zamietol s tým, že predmetom sporu ešte ostala suma 495,86 € a nárok na finančné zadostučinenie. Súd však v konaní dospel k záveru, že predmetné úverové zmluvy majú všetky podstatné náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. s tým, že v zmluvách bol jednoznačne uvedený počet a boli uvedené aj termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov. Žalobcovi bola známa výška splátok, ich počet aj lehota splatnosti. V úverových zmluvách bolo dokonca uvedené, aké percento z ktorej splátky sa zaúčtuje na splácanie istiny, na splácanie úrokov a prípadne splácanie poplatkov. Preto okresný súd aj vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

8. Na základe odvolania žalobcu proti vyššie uvedenému rozsudku okresného súdu Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací rozsudkom č. k. 16Co/22/2019-237 zo dňa 20. 02. 2020 rozsudok potvrdil v časti výroku o zamietnutí žaloby o zaplatenie sumy 701,84 € (191,84 € + 510,- €) a vo zvyšku rozsudok zrušil a v tomto rozsahu vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Pokiaľ okresný súd zamietol žalobu ohľadne sumy 495,96 € z dôvodu, že nepovažoval tieto zmluvy za zmluvy, ktoré by boli bezúročné a bezpoplatkové, len stroho konštatoval, že tieto zmluvy majú všetky podstatné náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. bez toho, aby sa vysporiadal v konaní s tvrdeniami žalobcu, že v predmetných úverových zmluvách nie je uvedená skutočná RPMN, resp. že táto je v zmluve uvedená nesprávne a že v RPMN nie sú zahrnuté náklady spojené s finančnou službou, ktoré celý úver podstatným spôsobom navýšili. Pokiaľ ide o nárok na zaplatenie finančného zadostučinenia vo výške 1.000,- €, rozsudok ohľadom tohto nároku žalobcu neobsahoval absolútne žiadne odôvodnenie.

9. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti zostal predmetom tohto súdneho sporu nárok žalobcu na zaplatenie finančného zadostučinenia vo výške 1.000,- € a nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia v súvislosti s úverovými zmluvami č. 2 až 4, a už nebol predmetom sporu nárok na zaplatenie bezdôvodného obohatenia z úverovej zmluvy č. 1 zo dňa 30. 09. 2014 vo výške 191,84 € a ani nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v súvislosti so zmluvami o finančných službách č. 1 a 2, keďže nároky z nich uplatnené vo výške 2 x 255,- €, t. j. spolu 510,- € boli tiež právoplatne zamietnuté z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného.

10. Pokiaľ ide o úverovú zmluvu č. 2 žalobca sa domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 165,04 €, keďže tvrdil, že mu bola vyplatená z úveru dojednaného vo výške 500,- € len suma v hotovosti 408,50 €, pričom v prospech žalovaného uhradil na tento úverový vzťah 573,54 €, a teda bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného predstavovalo sumu 165,04 €. Žalobca mal za to, že úverová zmluva č. 2 neobsahovala obligatórne náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd sa však s týmto právnym názorom žalobcu nestotožnil. Žalobca namietal, že predmetná úverová zmluva neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v tom zmysle, že jednotlivé splátky neboli rozpísané zvlášť na istinu, úrok prípadne iné poplatky, resp. že zmluva neobsahovala uvedenie termínu konečnej splatnosti formou uvedenia dňa, mesiaca a roku konečnej splatnosti, resp. že neobsahovala údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov priamo v zmluve a údaj o RPMN bol uvedený nesprávne a taktiež namietal, že úver nebol poskytnutý bezhotovostne ale v hotovosti.

11. Pokiaľ ide o údaj ohľadne RPMN, okresný súd v dôvodoch rozsudku poukázal na to, že tento sa nachádza v samotnom texte zmluvy na prvej strane, pričom je tam uvedený údaj, že RPMN činí 50,22 %, čiže nebolo v konaní preukázané, že by tento údaj v zmluve absentoval a pokiaľ ide o spôsob jeho výpočtu, tento je taktiež v samotnom texte zmluvy priamo uvedený, je uvedený vzorec výpočtu RPMN, ktorý je zhodný so vzorcom zverejneným v prílohe č. 2 k zákonu č. 129/2010 Z. z.

12. Pokiaľ ide o termín konečnej splatnosti úveru, ten je tiež priamo v texte zmluvy uvedený ako 380. deň po uzatvorení zmluvy, čo súd považoval za údaj, ktorý je dostatočne určitý a zrozumiteľný pre priemerného spotrebiteľa, keďže je všeobecne známe, že kalendárny rok trvá 365 dní, t. j. termín konečnej splatnosti úveru je jeden rok po uzatvorení zmluvy + 15 dní, čiže jednoduchým matematickým výpočtom je možné dospieť k tomu, že pokiaľ zmluva bola uzavretá dňa 24. 07. 2015, konečná splatnosť úveru bola 08. 08. 2016.

13. Čo sa týka námietky vo vzťahu k rozpísaniu jednotlivých splátok úveru na istinu, úrok a iné poplatky, súd konštatoval, že v zmluve sú uvedené výšky splátok, pričom prvé 3 mesačné splátky boli výlučne na splátky úroku a pri ďalších 10 mesačných splátkach je uvedený percentuálny podiel tej-ktorej splátky, pokiaľ ide o istinu, úrok a servisný poplatok, pričom celková výška tej-ktorej mesačnej splátky je v zmluve uvedená. Súd má za to, že nebolo potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej-ktorej anuitnej splátky. V tomto smere poukázal napr. na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 23. 04. 2018 sp. zn. 4Cdo/211/2017.

14. Poslednou námietkou žalobcu bolo, že veriteľ tento úver poskytol žalobcovi v hotovosti, avšak ani toto tvrdenie sa nepreukázalo, naopak bolo v konaní preukázané, že v zmysle žiadosti o prevod finančných prostriedkov, ktorá tvorila súčasť tlačiva zmluvy o spotrebiteľskom úvere a ktorá bola opatrená podpisom

dlužníka, uskutočnil žalovaný prevod finančných prostriedkov vo výške 500,- € na bankový účet uvedený v tejto žiadosti. Z fotokópie výpisu z účtu predloženého žalovaným vyplynulo, že dňa 30. 07. 2015 bola zrealizovaná transakcia vo výške 500,- €. Na predmetný bankový účet bola pripísaná suma 500,- € a bolo pritom právne irelevantné, že majiteľom tohto účtu bola firma FINWAY SK, s. r. o. s tým, že v správe pre príjemcu je uvedené meno žalobcu. Pokiaľ žalobca ako spotrebiteľ uviedol akékoľvek číslo účtu, na ktorý žiadal finančné prostriedky poskytnúť, bolo to jeho osobné rozhodnutie, keďže v zmysle zákona sa nevyžadovalo, aby sa jednalo výlučne o bankový účet, ktorého majiteľom je spotrebiteľ.

15. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti okresný súd nezistil žiaden zákonný dôvod, pre ktorý by bolo možné v rámci prejudiciálneho posúdenia veci predmetný úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Okresný súd preto nárok žalobcu na zaplatenie sumy 165,04 € titulom úverovej zmluvy č. 2 zamietol.

16. Pokiaľ ide o úverovú zmluvu č. 3 zo dňa 30. 06. 2016, okresný súd uložil žalovanému povinnosť vydať žalobcovi titulom bezdôvodného obohatenia sumu 147,20 €, keďže túto zmluvu považoval za bez úročnú a bez poplatkov z dôvodu prekročenia dovolenej RPMN. RPMN podľa názoru okresného súdu v súdnej veci prekračuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty stanovenú podľa osobitných predpisov, t. j. § 53 ods. 6 OZ v spojení s § 1 a 1a nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. Z rovnakých dôvodov potom súd uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi bezdôvodné obohatenie z úverovej zmluvy č. 4 v sume 19,12 €. Okresný súd teda celkovo uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 166,32 € v súdom určenej lehote (147,20 € + 19,12 €). Pokiaľ si žalobca titulom úverovej zmluvy č. 3 uplatňoval sumu 156,30 €, okresný súd žalobu v rozsahu rozdielu medzi sumou 156,30 € a 147,20 € zamietol.

17. Okresný súd zamietol žalobu aj do výšky uplatneného nároku 325,54 €. Uviedol, že pokiaľ sa žalobca domáhal nárokov aj z kúpnej zmluvy č. XXXXXX, ktorú uzavrel žalobca ako kupujúci s firmou C., a. s., U.: XX XXX XXX ako predávajúcim s tým, že táto zmluva tvorila obchodný celok s úverovou zmluvou č. 4, ktorú je potrebné považovať za zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere, ktorá bola uzavretá v súlade s ustanovením § 15 zákona o spotrebiteľských úveroch, súd sa stotožnil s právnym názorom žalovaného, že síce za splnenia určitých zákonných, resp. i zmluvných podmienok by si žalobca ako spotrebiteľ mohol svoje nároky na peňažné plnenie uplatniť aj u žalovaného ako veriteľa (nielen u firmy C., a. s. ako predávajúceho), avšak v konaní nebolo zo strany žalobcu nielen preukázané, ale ani tvrdené, že by boli splnené podmienky, bez splnenia ktorých nemožno žalovaného považovať za pasívne legitimovaného ohľadne týchto nárokov žalobcu.

18. Nárok žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.000,- € okresný súd zamietol, aj keď bolo žalobe v časti vyhovené, keď mal za to, že akékoľvek úspešné uplatnenie porušenia práva dodávateľa voči spotrebiteľovi nemožno automaticky považovať za dôvod na priznanie finančného zadosťučinenia. Tento nárok žalobca zdôvodnil tým, že vo vzťahu k úverovej zmluve č. 3 a 4 žalovaný realizoval dohody o zrážkach zo mzdy vo vzťahu k týmto zmluvám. Zamestnávateľ žalobcu aj reálne vykonal zrážku, a to v celosti za jeden mesiac vo výške 326,30 €, čo znamenalo podľa žalobcu ohrozenie finančného rozpočtu žalobcu na nasledujúce obdobie, okresný súd však konštatoval, že v konaní nebolo preukázané a v podstate ani tvrdené, že by pri vykonaní týchto zrážok zo mzdy v júni 2017 došlo k porušeniu príslušných zákonných ustanovení, resp. nariadenia vlády SR č. 268/2006 Z. z. o rozsahu zrážok zo mzdy pri výkone rozhodnutia. Žalobca poukazoval na to, že bol žalovaným neoprávnene vedený v evidencii neplatičov ešte aj v čase, keď už mal splatené všetky úvery vo vzťahu k žalovanému, v dôsledku čoho žalobca nemal možnosť si vybaviť úver. Podľa tvrdenia žalobcu bol vymazaný z registra neplatičov až dňa 06. 07. 2018 a podľa žalovaného 06. 07. 2017, s tým, že ani jedna strana sporu ňou tvrdenú skutočnosť nepreukázala. Súd poukázal na to, že žalobca nijakým spôsobom nepreukázal, že sa pokúšal v rozhodnom období, kedy by mal byť ešte vedený v tomto registri ako neplatič, získať úver, či už u niektorej z bánk alebo nebankových spoločností a tejto žiadosti mu nebolo vyhovené z dôvodu, že mal byť vedený ako neplatič. Súd neopomenul pri rozhodovaní ani tú skutočnosť, že zo strany žalobcu mala byť tiež dodržaná určitá miera obozretnosti vo vzťahu k tomu, že do obdobných zmluvných vzťahov v pomerne krátkom časovom rozpätí vstupoval opakovane, teda nejednalo sa o jednorázovú záležitosť a žalobca mohol a mal za takejto situácie vopred odkonzultovať obsah týchto zmluvných vzťahov s osobou znalou práva, či už priamo s advokátom alebo prostredníctvom spotrebiteľských organizácií poskytujúcich právnu pomoc práve spotrebiteľom.

19. Okresný súd vec právne posúdil podľa ust. § 52 ods. 1 až 4 OZ, podľa § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 9 ods. 1, 2, najmä písm. f), k), l), z) a § 11 ods. 1, § 15 ods. 1, 2, 4 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 52a ods. 1 a 2 OZ, § 261 ods. 6 písm. d), § 497, § 502 ods. 1 veta prvá OZ, podľa § 3 ods. 5, § 5a ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 01. 05. 2014, § 451 ods. 2, § 551 ods. 1 až 3, § 107 ods. 1 a 2 OZ. O nároku na náhradu trov konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a 2 CSP.

20. Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonnej 15-dňovej lehote odvolanie žalobca z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe dôkazov v konaní vykonaných k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

21. Pokiaľ ide o úverovú zmluvu č. 2 (úver č. K XXXXXXXXXX zo dňa 24. 07. 2015) sa žalobca zaviazal žalovanému uhradiť úver riadne a včas vrátane odplaty v 13. mesačných splátkach nasledovne: V prvých troch mesačných splátkach vo výške 2,50 € (splátky úroku) a ďalej v pravidelných rovnomerných 10 mesačných splátkach vo výške 63,75 € (istina vo výške 78,43 €, úrok vo výške 14,51 € a servisný poplatok vo výške 7,06 % z každej jednotlivkej splátky), pričom prvá splátka je splatná 10. deň po poskytnutí úveru, každá ďalšia splátka až do úplného zaplatenia je splatná 30. deň po splatnosti predchádzajúcej splátky. Priemerná RPMN v zmysle § 9 ods. 2 písm. y) zákona je ku dňu podpisu 37,67 %. Namietal právne závery okresného súdu o tom, že v zmluve sú uvedené výšky splátok a výklad zákonného ustanovenia súdom v tom zmysle, že by v úverovej zmluve muselo byť pri každej mesačnej splátke uvedené, aká časť tejto splátky bude započítaná na istinu, aká časť bude započítaná na úrok. Pod hrozbou sankcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti takéhoto úveru by išiel nad rámec primeranej ochrany spotrebiteľa. Toto vyjadrenie žalobca považuje za nesprávne, nakoľko v prípade, ak splátky spotrebiteľského úveru nie sú v zmluve o spotrebiteľskom úvere rozčlenené na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviedol nepravdivú informáciu o cene produktu, a to nesprávne určenú výšku RPMN a odplaty v neprospech spotrebiteľa tým, že účastník konania nezahrnul do celkových nákladov spotrebiteľa spojený so spotrebiteľským úverom a do výšky odplaty odmenu dohodnutú v zmysle zmluvy o poskytovaní finančných služieb so spoločnosťou L. SK, s. r. o., a to aj napriek skutočnosti, že účastník konania podmieňoval uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzatvorením zmluvy o poskytovaní finančných služieb so spoločnosťou L. SK, s. r. o. Zistené bolo tiež zásadné prekročenie stropu odplaty, nakoľko pri riadnom započítaní predmetnej odmeny za službu Komfort do odplaty prevyšovala odplata strop stanovený v nariadení vlády. Bolo zistené, že za spoluúčasti spoločnosti L. SK, s. r. o., veriteľ porušuje aj zákaz hotovostného poskytovania úverov. Finančné prostriedky prakticky zo všetkých zmlúv o spotrebiteľskom úvere boli vyplácané prostredníctvom spoločnosti L.. Aj na základe uvedeného počtu spotrebiteľských úverov, kde boli finančné prostriedky poukávané na bankový účet spoločnosti L. SK, s. r. o., mal orgán dohľadu za preukázané, že účastník konania podmieňoval poskytnutie spotrebiteľského úveru uzatvorením zmluvy o poskytovaní finančných služieb so spoločnosťou L. SK, s. r. o. medzi spotrebiteľom a spoločnosťou L. SK, s. r. o. Ďalej žalobca tvrdil, že zmluva neobsahuje obsahovú náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. účinného v čase podpisu zmluvy, a síce termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Tvrdil, že toto ustanovenie vyžaduje presnú dátumovú špecifikáciu konečnej splatnosti úveru, pričom k uvedenému záveru možno dôjsť aj gramatickým výkladom dotknutého ustanovenia, ktoré rozlišuje pojem „doba trvania zmluvy“ a pojem „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Uvedené obsahové nedostatky zmluvy majú za následok, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Podľa žalobcu sa zákonná sudkyňa s predmetnou zmluvou nesprávne právne vypořádala, keď nepreskúmala skutočnosť, že úverom č. K XXXXXXXXXX zo dňa 24. 07. 2015 bola poskytnutá suma 500,- €, ale v hotovosti bolo vyplatené 408,50 € pre J. Z., a. s. bola uhradená suma 573,54 € a pre L. SK, s. r. o. suma 255,- € a žalobca preplatil pre J. Z. sumu 165,04 € a pre L. SK, s. r. o. sumu 255,- €. Ďalej žalobca namietal, že sa súd nevyporiadal s jeho tvrdením, že pri zmluve o spotrebiteľskom úvere č. V XXXXXXXXXX, na základe ktorého bol žalobcovi poskytnutý viazaný spotrebiteľský úver vo výške 160,- €, bolo „členstvo K. na základe kúpnej zmluvy č. XXXXXX uzatvorenej s predávajúcim spoločnosťou EduHouse, a. s...“. V knihe splátok pri poslednom úvere nie je špecifikovaný subjekt na prijímanie splátok, zmluvy sú špecifikované len číslom zmlúv. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný inkasoval vo svojom mene. Zmluva o viazanom spotrebiteľskom úvere v takom znení, ako bola daná na podpis žalobcovi, zvýhodňuje žalovaného, ktorému žalobca plnil za niečo, čo si sám z vlastnej vôle nevyžiadal.

22. Žalobca, pokiaľ ide o výrok rozsudku okresného súdu o zamietnutí nároku žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie, poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017, z ktorého okrem iného vyplýva, že jediným predpokladom pre priznanie takéhoto nároku je, že spotrebiteľ sa na súde úspešne domohol svojich práv a nie je potrebné preukazovať, že spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma. Teda žalobca nemusí preukazovať existenciu a výšku vzniknutej ujmy. Žalobca si v konaní čiastočne úspešne uplatnil porušenie svojich práv tým, že súd určil úverovú zmluvu za bezúročnú a bezpoplatkovú. Žalovaný zavádzal žalobcu ohľadne základných náležitostí úveru, poskytol mu úver v nižšej sume, než táto bola deklarovaná v zmluve, úročil aj neposkytnutú časť finančných prostriedkov, pričom dojednaná RPMN bola v rozpore so zákonom a žalovaný tak isto použil nekalé obchodné praktiky, neprípustný zabezpečovací inštitút, na základe ktorého bola žalobcovi zrazená mzda. Išlo teda o porušenie viacerých ustanovení právnych predpisov. Tvrdil, že neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť mu nemôže byť na ujmu.

23. Písomné vyjadrenie k odvolaniu podané nebolo.

24. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) odvolanie prejednal viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) bez nariadenia pojednávania na prejednanie odvolania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP) a rozsudok okresného súdu v napadnutom a v závislom výroku ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil z nasledovných dôvodov:

25. Odvolací súd poukazuje na to, že o časti žaloby bolo už právoplatne rozhodnuté rozsudkom okresného súdu č. k. 11Csp/131/2017-177 zo dňa 26. 10. 2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 16Co/22/2019-237 zo dňa 20. 02. 2020. Predmetným rozsudkom okresný súd zamietol nárok žalobcu na uloženie povinnosti žalovanému vydať mu bezdôvodné obohatenie z úverovej zmluvy č. 1 (zo dňa 30. 09. 2014) vo výške 191,84 € z dôvodu premlčania nároku a ohľadom sumy 510,- € (2 x 255,- €) z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného. V ďalšom teda bolo predmetom nároku žalobcu len uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia z úverových zmlúv č. 2 až 4 a nárok žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie. Okresný súd uložil žalovanému povinnosť vydať žalobcovi titulom bezdôvodného obohatenia z úverovej zmluvy č. 3 sumu 147,20 € a z úverovej zmluvy č. 4 sumu 19,12 €, teda spolu 166,32 € z dôvodu, že predmetné zmluvy okresný súd považoval za bezúročné a bez poplatkov (viď strana 26 a 27 napadnutého rozsudku okresného súdu).

26. Žalobca odvolaním napadol rozsudok okresného súdu v jeho zamietajúcej časti, teda namietal zamietnutie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia z úverovej zmluvy č. 2 (okresný súd zamietol žalobu o zaplatenie sumy 165,04 €), ďalej súd zamietol nárok žalobcu na zaplatenie bezdôvodného obohatenia z úverovej zmluvy č. 3 v rozdiel medzi žalobcom uplatnenou sumou 156,30 € a súdom priznanou sumou 147,20 €. Zamietol žalobu ohľadom sumy 325,54 € ako nárok z kúpnej zmluvy L. z dôvodu nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného a zamietol žalobu o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 1000,- €. Predmetom odvolacieho konania je preto len posúdenie správnosti rozsudku okresného súdu v jeho zamietajúcom výroku ohľadom vyššie uvedených dielčích nárokov žalobcu.

27. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozhodnutia. Okresný súd pri rozhodovaní vychádzal z dostatočne a riadne zisteného skutkového stavu veci, z ktorého vyvodil aj správne právne závery. Vo vzťahu k úverovej zmluve č. 2, vo vzťahu ku ktorej sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu sumu 165,04 € titulom bezdôvodného obohatenia, odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi rozsudku okresného súdu, na ktorý v ďalšom len poukazuje. Aj podľa názoru odvolacieho súdu v predmetnej úverovej zmluve č. 2 je uvedený údaj o RPMN, je uvedený termín konečnej splatnosti úveru, ktorý je dostatočne určitý a zrozumiteľný pre priemerného spotrebiteľa a v zmluve sú uvedené jednotlivé splátky úveru na istinu, úrok resp. iné poplatky a úver nebol žalobcovi poskytnutý v hotovosti, ale bol poskytnutý na účet ním uvedenej osoby (FINWAY SK, s. r. o.). Správne okresný súd úverovú zmluvu č. 2 nepovažoval za zmluvu, ktorá by bola bezúročná a bez poplatkov, a preto okresný súd žalobu ohľadom sumy 165,04 € správne zamietol.

28. Čo sa týka žaloby v časti o zaplatenie sumy 9,10 € (rozdiel medzi sumou 156,30 € a sumou 147,20 €) z úverovej zmluvy č. 3, okresný súd riadne a dostatočne odôvodnil, z akého dôvodu zamietol žalobu v tejto časti a žalobca závery okresného súdu nespochybnil. Okresný súd riadne odôvodnil, z akého dôvodu mal za to, že žalovaný nie je pasívne vecne legitímovanou osobou vo vzťahu nároku žalobcu

na zaplatenie sumy 325,54 €. Odvolací súd má tiež za to, že ide o nárok z kúpnej zmluvy č. XXXXXX, ktorou uzavrel žalobca ako kupujúci s firmou C., a. s. ako predávajúcim a neboli splnené ani zákonné ani zmluvné podmienky na to, aby si žalobca mohol svoje nároky na peňažné plnenie z tejto zmluvy uplatniť u žalovaného. V tomto smere sa odvolací súd taktiež stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku okresného súdu.

29. Okresný súd nakoniec zamietol aj nárok žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie a odvolací súd rozsudok aj v tomto rozsahu považuje za vecne správny. Je síce pravdou, že žalobca bol v konaní čiastočne úspešný, avšak odvolací súd je rovnako ako okresný súd toho názoru, že v súdnej veci žalobca nedodrжал určitú mieru obozretnosti vo vzťahu k tomu, že do obdobných zmluvných vzťahov v pomerne krátkom časovom rozpätí vstupoval opakovane. Žalobca síce nemusí preukazovať na súde, že mu konaním žalovaného bola privedená konkrétna ujma, avšak v súdnej veci by nebolo spravodlivé priznať žalobcovi nárok na finančné zadosťučinenie za situácie, keď už po uzavretí úverovej zmluvy č. 1 malo a mohlo byť žalobcovi zrejmé, za akých podmienok žalovaný uzatvára úverové zmluvy a napriek tejto skutočnosti s ním uzavrel postupne aj ďalšie tri úverové zmluvy. Pri úspechu žalobcu vo výške 166,32 € finančné zadosťučinenie vo výške 1.000,- € odvolací súd nepovažoval za primerané a nárok žalobcu za dôvodný, pričom odvolací súd poukazuje na to, že žalobca nárok na primerané finančné zadosťučinenie uplatňoval z dôvodu, že vo vzťahu k úverovej zmluve č. 3 a 4 žalovaný realizoval uvedené dohody o zrážkach zo mzdy vo vzťahu k týmto úverovým zmluvám, pričom žalobca platnosť dohôd o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov nenamietol. Žalobca si uplatnil nárok na primerané finančné zadosťučinenie aj z dôvodu, že podľa jeho tvrdenia bol žalovaný neoprávnene vedený v evidencii neplatičov ešte aj v čase, keď už mal splatené všetky úvery vo vzťahu k žalovanému, pričom žalobca túto skutočnosť v konaní nepreukázal, ba dokonca ani nepreukázal, že v rozhodnom období, kedy má byť ešte vedený v tomto registri ako neplatič, pokúšal získať úver, či už u niektorej z bánk alebo nebankových spoločností a tieto žiadosti mu nebolo vyhovené z dôvodu, že mal byť vedený ako neplatič.

30. Keďže krajský súd sa v odvolacom konaní stotožnil so všetkými skutkovými a právnymi závermi okresného súdu týkajúcimi sa výroku, v ktorom okresný súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, odvolací súd rozsudok v tomto výroku ako vecne správny potvrdil a potvrdil ho aj v závislom výroku o náhrade trov konania. Okresný súd o náhrade trov konania správne rozhodol podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP.

31. V odvolacom konaní bol v celom rozsahu úspešný žalovaný, avšak nevznikli mu žiadne trovy odvolacieho konania, a preto mu nárok na ich náhradu odvolací súd nepriznal.

32. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.
Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).